

Sygn. akt I CSK 855/22

POSTANOWIENIE

Dnia 30 maja 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Kowalski

w sprawie z powództwa P. B.
przeciwko P. [...] spółce akcyjnej w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 maja 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 17 marca 2021 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. odstępuje od obciążenia powoda kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z 17 marca 2021 r. w sprawie z powództwa P. B. przeciwko P. [...] S.A. w W. o zapłatę należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, o przede wszystkim publicznoprawnym celu (zob. postanowienia SN: z 7 października 2020 r., II CSK 670/19; z 24 lutego 2016 r., V CSK 488/15). Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny, nie jest sądem powszechnym trzeciej instancji, zaś skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie.

Rolą skargi kasacyjnej nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających uchybienia, lecz ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój orzecznictwa i prawa pozytywnego.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący wskazał, że opiera ją na oczywistej zasadności.

Oparcie wniosku na przesłance oczywistej zasadności wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*), bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (m.in. postanowienia SN: z 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07; z 26 lutego 2008 r., II UK 317/07; z 9 maja 2008 r., II PK 11/08; z 21 maja 2008 r., I UK 11/08, z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08).

Skarżący powinien zawrzeć w skardze wyodrębniony wywód prawny wskazujący, w czym przejawia się oczywistość naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (por. postanowienia SN: z 5 września 2008 roku, I CZ 64/08, z 19 grudnia 2001 roku, IV CZ 200/01, z 9 czerwca 2008 roku, II UK 37/08).

Skarżący wskazał, że oczywistej zasadności skargi upatruje w tym, że wyrokiem Sądu II instancji zostało zasadzone rażąco zaniżone zadośćuczynienie co jest niezgodne z obowiązującymi przepisami prawa materialnego, jak również z przepisami postępowania i co potwierdza zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci licznych opinii biegłych sądowych i obszernej dokumentacji medycznej powoda. Wskazał na naruszenie zaskarżonym wyrokiem przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 w zw.

z art. 391 k.p.c. poprzez nieuwzględnienie przy rozstrzyganiu sprawy licznych okoliczności faktycznych sprawy, a także art. 382 k.p.c. w związku z pominięciem materiału dowodowego o istotnym znaczeniu dla niniejszego postępowania.

Odnosząc się do powyższego należy wskazać, że regulacja związku przyczynowego ustanowiona w art. 361 § 1 k.c. pełni dwie funkcje. Po pierwsze, dla powstania tej odpowiedzialności konieczne jest istnienie powiązania przyczynowego między zdarzeniem wywołującym szkodę a szkodą. Po drugie, koncepcja związku przyczynowego wyznacza zasięg odpowiedzialności dłużnika. Dlatego skutkujące obniżeniem zasądzzonego zadośćuczynienia przyjęcie przez sąd meriti, że wskazywana przez powoda szkoda nie była wyłącznie skutkiem wypadku komunikacyjnego z 12 maja 2016 r. nie uzasadnia twierdzenia o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Za oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej nie przemawia również powoływanie się przez skarżącego na naruszenie art. 233 § 1 w zw. z art. 391 i art. 382 k.p.c.. Zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie może być przedmiotem rozważań i ocen Sądu Najwyższego, skoro jego treść normatywna odnosi się bezpośrednio do dokonywania przez sąd oceny dowodów, a Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, o czym mowa w art. 398¹³ § 2 k.p.c. (zob. postanowienie SN z dnia 27 sierpnia 2020 r., IV CSK 140/20). W konsekwencji zarzuty dotyczące naruszenia przepisów, które regulują ustalenie faktów i ocenę dowodów, a więc również art. 233 k.p.c. w zw. z art. 382 k.p.c., są co do zasady niedopuszczalne (zob. też wyrok SN z dnia 9 września 2020 r., II CSK 757/18; postanowienie SN z dnia 14 czerwca 2021 r., V CSK 210/21)

Uzasadnienie wniosku stanowi w istocie próbę zaangażowania Sądu Najwyższego do kolejnej weryfikacji instancyjnej prawidłowości dokonania przez sąd drugiej instancji ustaleń faktycznych i oceny prawnej w sprawie, co nie jest celem postępowania kasacyjnego i nie może skutecznie uzasadniać wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.. orzeczono jak w sentencji.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 zw. z art. 398²¹ k.p.c., uwzględniając sytuację majątkową powoda i odstępując od obciążenia powoda kosztami postępowania kasacyjnego.

a.s.